

РЕШЕНИЕ

№ 33469

гр. София, 14.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в
публично заседание на 01.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **6746**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 26, ал.12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).
Образувано е по жалба на Й. С./ Y. S., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, срещу отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България, рег. № 513з-7338 от 18.06.2025г., издаден от началник отдел „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи (СДВР).

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения административен акт, като издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон. Заложени са доводи за нарушение на принципите на обективност, добросъвестност и съразмерност, закрепени в чл. 7 и чл. 12 от АПК. Конкретно е посочено, че според обжалвания акт проверката на декларирания адрес е извършена на 15.05.2025г. - преди подаване на заявлението за предоставяне на право на продължително пребиваване от жалбоподателката на 20.05.2025г. Твърди се, че констатацията, залегнала в основата на обжалвания отказ - че жалбоподателката не ползва имота, в който е декларирала, че ще пребивава, противоречи на обективната действителност. Моли обжалваната заповед да бъде отменена. Претендира присъждане на направените разноски, съгласно представен списък.

Ответната страна изпраща административната преписка по издаване на оспорвания отказ. В писмени бележки изразява становище за неоснователност на жалбата и излага доводи за законосъобразност на оспорвания акт. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Прави възражения за прекомерност на адвокатското възнаграждение. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като обсъди доводите на страните и прецени

представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното: Жалбоподателката Й. С./ Y. S., [дата на раждане] , гражданка на Република Турция, със заявление с вх. № 101413/20.05.2025г. на Дирекция “Миграция” - СДВР е поискала предоставяне право на продължително пребиваване в Република България, на основание чл. 24, ал.1, т.10 от ЗЧРБ, според който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл.15, ал.1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната.

Към заявлението са приложени: копие на страница със снимка на паспорт № U29314885, валиден до 12.12.2032г.; копие на страница на паспорта с издадена виза от България № OQ6674073, валидна до 09.11.2025г.; преведено свидетелство за съдимост с № 0000-2025-[ЕГН] от 28.02.2025г.; преведено удостоверение от Дирекция “Социална сигурност” И. № 95307949/22.10.2024г.; декларация за адрес: [населено място],[жк], [жилищен адрес] вх. „Б“, ет.5, ап. 508, банкова сметка в З. Б.- С.; полица за медицинска застраховка валидна до 19.05.2026 г.

За проверка относно достоверността на адреса, на който е заявила, че живее, а именно [населено място], „В. 2“, [жилищен адрес] вх. „Б“, ет.5, ап. 508 е извършена проверка от служители на отдел „Миграция“ - СДВР. Констатациите от проверката са отразени в докладна записка рег. № 513з-63046 от 16.06.2025г. (л.15), според която на 13.06.2025г. около 14:00 часа на място на адреса не е установен търсеният чужд гражданин (Й. С./ Y. S.), но е проведен разговор със съсед от апартамент 509, г-жа В. К., който е заявил, че не е виждала търсения чужд гражданин и на адреса живее само собственикът на жилището г-н А. Ч. с приятелката си. Направен е неуспешен опит да се свържат с г-н Ч. по телефона.

Въз основа на докладната записка е изготвено становище рег. № 513р-64327 от 17.06.2025г. (л. 14) до началника на отдел Миграция СДВР, в което е посочено, че от подаване на заявлението до извършване на проверката чуждата гражданка не се е установила на заявения адрес на пребиваване, което е показателно, че заявеният адрес на пребиваване е посочен единствено с цел получаване право на продължително пребиваване в Република България. Това, че не живее на адреса е прието за показателно, че предоставените данни за предоставяне на продължително пребиваване в България са неверни, поради което е предложено да бъде издадена заповед за отказ по заявлението.

С обжалваната в настоящето производство заповед рег. № 513з-7338 от 18.06.2025г., началникът на отдел “Миграция” - СДВР, след като се е позовал на изложеното в предложението, на основание чл. 26, ал.1 вр с чл. 10, ал.1, т.23 ЗЧРБ, е отказал предоставяне право на продължително пребиваване в Република България по заявление с вх. № 101413/20.05.2025г. от Й. С./ Y. S..

От административният орган в хода на съдебното обжалване е представена административната преписка.

С жалбата са представени: препис от заявление от 29.10.2024г. за промяна на обстоятелствата, вписани в книгата на етажната собственост на обект на адрес [населено място], кв. В., [жилищен адрес]08, от собственика, като ползватели са посочени Б. Й. и С. Й., с приемо-предавателен протокол към него и разписка от 29.10.2024г за сумата от 250 лв., представляваща годишна вноска за покриване на дължимите разходи от ползвателите/ обитателите по ЗУРС за период от една година, считано от 01.11.2024, от Буркан и С. Й. на А. Ч..

По искане на жалбоподателя като свидетел е разпитан собственикът на апартамента, нает от жалбоподателката и съпруга й, А. Ч., с когото служителите на отдел “Миграция” - СДВР не са могли да се свържат по телефона, съгласно отразеното в докладната записка. От показанията му

се установява, че Б. и С. Й. са наематели на неговия имот, ползват го, обзавели са го, в жилището има техни вещи, тоалетни принадлежности и пр. В имота има следи от ползването му, а наемателите му се обаждат за дребни поправки. Свидетелят заявява, че често посещава имота, но не живее там. При посещенията е виждал в имота Б. и С. Й..

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Отказът за издаване на разрешение за пребиваване подлежи на пряк съдебен контрол за законосъобразност по аргумент от нормата на чл. 26, ал. 12 ЗЧРБ. Жалбоподателят е адресат на обективизираното в заповедта властническо волеизявление, засягащо неблагоприятно правната му сфера, поради което има правен интерес от нейното оспорване. Спазен е срокът по чл.149, ал. 1 АПК. С оглед изложеното, съдът намира, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспорената заповед е издадена от началника на отдел “Миграция “ - СДВР, МВР в съответствие с правомощията, предоставени му със заповед № 513з-2396/24.03.2021г. (л. 45-46) на директора на СДВР, издадена на основание чл. 23, ал.7 ЗЧРБ. Съгласно представеното удостоверение рег. № 513р-25252 от 10.03.2025г. (л.58) именно издателят на заповедта е изпълнявал длъжността по заместване в периода, в който е издаден обжалваният административен акт.

При издаване на заповедта не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. На жалбоподателката е дадена възможност да се запознае с документите по преписката и да предяви писмено своите искания и въпроси. От същата в хода на административното производство са изискани допълнителни документи с оглед доказване на претендираното от нея право. Изложени са фактическите и правните основания при издаване на отказа и същият е мотивиран.

Атакуваната заповед е издадена на основание чл. 26, ал.1. ЗЧРБ, според който се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ – когато е представен документ с невярно съдържание или са декларирани неверни данни.

Съгласно чл 24, ал.1 т.10 ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са получили право на пенсия съгласно законодателството на Република България, държавата си на произход или друга държава, и разполагат с достатъчно средства за издръжка в страната, като задължително изискване за получаване на такова разрешение е лицето да има и осигурено жилище - чл.24, ал.2 предложение първо ЗЧРБ. В чл. 23 от ППЗЧРБ са определени документите, които се изискват при издаване на разрешение за продължително пребиваване в посочения случай, а по аргумент от чл. 24, ал.2 ЗЧРБ, за получаване на разрешение за продължително пребиваване лицата следва да имат осигурено жилище, следователно в тези случаи се изискват доказателства за осигурено жилище. По делото липсва спор относно гражданството и статута на жалбоподателката, както и че за получаването на разрешение за продължително пребиваване същата е заявила, че разполага с жилище на адрес: [населено място], В. 2, [жилищен адрес]08.

Административният орган в хода на административното производство извършва проверка, за да установи, че към момента на получаване на разрешението има реалната възможност и годно правно основание да обитава жилището, за което представя доказателства. В случая е безспорно установено формалното изпълнение на изискването по чл. 26, ал.2 ЗЧРБ. От събраните в хода на съдебното производство писмени и гласни доказателства се установява, че жалбоподателката и съпруга ѝ имат осигурено жилище на територията на страната. Представени са договор за наем, заявление до домоуправителя за вписването им в книгата на етажната собственост като ползватели с приемо-предавателен протокол към него, доказателства за заплащане на разходи за

ползването по чл. 3УЕС. Тези документи като частни не притежават обвързваща съда материална доказателствена сила и следва да бъдат ценени с оглед на останалите доказателства по делото. Пред съда собственикът на имота и наемодател потвърждава, че имотът се използва от семейството на жалбоподателката, че има нейни вещи, че тя живее там със съпруга си. Тези доказателства, ценени в тяхната съвкупност, водят до извод, че С. Й. има осигурено жилище на територията на страната. Те не противоречат и на установеното при проверката, извършена от служители на отдел "Миграция", отразено в докладна записка рег. № 513р-63046/ 26.06.2025., доколкото в нея е посочено, че при проверката на място не е установен търсеният чужд граждани и не са се свързали със собственика на имота г-н Ч.. Заявеното от съседа г-жа К., че не е виждала търсения чужд гражданин и че на адреса живее г-н Ч. с приятелката си, се опровергава от показанията на разпитания свидетел и представените писмени доказателства, които не са оспорени. Въпреки това при съмнения органите по контрол на чужденците са могли да направят допълнителни проверки - да се свържат със собственика на имота, да го посетят лично по друго време, когато са там обитаващите го и пр. Преценени в тяхната съвкупност събраните по делото доказателства водят до извод за необоснованост на извода на административния орган за наличие на основание по чл. 10, ал.1, т.10 ЗЧРБ.

В допълнение, от събраните доказателства се установява, че жалбоподателката има издадена виза за дългосрочно пребиваване, за което издаване също е необходимо да се представят доказателства за наличие на осигурено жилище.

По изложените съображения, административният акт като незаконосъобразен следва да бъде отменен. Предвид естеството на административния акт, съдът не може да реши спора по същество, поради което, на основание чл. 173, ал. 2 от АПК преписката следва да се изпрати на компетентния административен орган за ново произнасяне, съобразно дадените указания по тълкуването и прилагането на закона.

С оглед изхода на спора, на жалбоподателя следва да се заплатят сторените разноси в размер на 1010 лв., от които 10 лв. платена държавна такса и 1000 лв. заплатено адвокатско възнаграждение. Съдът намира за неоснователно възражението на ответника за прекомерност на адвокатското възнаграждение, тъй като то е в минималния размер, определен в чл. 8, ал.3 от Наредба № 1 от 09.07.2024г. за възнаграждения за адвокатска работа.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал.1 и чл.2 АПК, Административен съд София-град

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Й. С./ Y. S., гражданка на Република Турция, заповед рег. № 513з-7338 от 18.06.2025г., издаден от началник отдел „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи относно отказ за предоставяне право на постоянно пребиваване в Република България,.

ВРЪЩА преписката на началника на отдел „Миграция“ при Столичната дирекция на вътрешните работи за ново произнасяне по заявлението на Й. С./ Y. S.

ОСЪЖДА Столичната дирекция на вътрешните работи да заплати на, Й. С./ Y. S., гражданка на Република Турция, разноси в размер на 1010 (хиляда и десет) лева.

Съдия: